

běží o vykonatelnost holandského exekučního titulu. Vyhovuje-li exekuční titul požadavkům vzájemnosti, je dán právní nárok na jeho výkon, a nemohou přijíti v úvahu jiná hlediska nežli právě podmínky vykonatelnosti plynoucí ze vzájemnosti, v souzeném případě jmenovitě co do způsobu doručení.

Čís. 13862.

Tím, že podnik obce v Čechách byl zapsán do obchodního rejstříku jako zvláštní firma, nepřestal býti součástí obecního majetku a vztahují se i na podnik předpisy obecního zřízení o obecním majetku.

Byl-li v rejstříku zapsán starosta obce jako oprávněný k znamenání a k zastupování firmy, byla tím na něho přenesena jen opatření, týkající se obyčejné správy tohoto obecního jmění. K hospodářským opatřením nad tuto míru bylo starostovi obce opatřiti si zvláštní usnesení obecního zastupitelstva. Pokud ujednání kolektivní smlouvy se vymykalo z pojmu obyčejné správy.

Obecní zastupitelstvo může projevit svou vůli a zavázati se jen způsobem předepsaným v obecním zřízení, nikoliv činem konkludentním.

(Rozh. ze dne 19. října 1934, Rv I 824/34.)

Žalobkyně byla zaměstnána u žalované firmy »Licht und Kraftwerke der Stadtgemeinde B.« v Čechách. Dostavši dopisem ze dne 14. února 1934 výpověď k 31. březnu 1934 podle ustanovení zákona o obchodních pomocnících, namítla žalobkyně proti výpovědi, že podle kolektivní smlouvy sjednané ústředním svazem zaměstnanců v průmyslu, obchodu a dopravě se žalovanou firmou mohla býti dána výpověď jen v souhlasu s důvěrníky s příbráním zástupce organisace. Proti žalobě, již se domáhala žalobkyně na žalovanou firmu služného za měsíc duben a květen 1933 a proti mezitimnímu určovacímu návrhu, jímž se žalobkyně domáhala zjištění, že shora uvedená kolektivní smlouva jest závazná pro žalobkyni i pro žalovanou, namítala žalovaná, že se kolektivní smlouva co do výpovědi žalobkyně netýká, ježto nebyla schválena ani výslovně, ani mlčky městským zastupitelstvem obce P. v Čechách. **Procesní soud první stolice** na základě mezitimního určovacího návrhu zjistil, že kolektivní smlouva sjednaná ústředním svazem zaměstnanců v průmyslu, v obchodě a v dopravě se žalovanou není po právu pro žalobkyni v bodě 2 § 6 ohledně zrušení služebního poměru; žalobu o zaplacení služného zamítl. **Odvolací soud** napadený rozsudek potvrdil a uvedl v otázce, o niž tu jde, v **důvodech**: Jest zjištěno, že kolektivní smlouvu, o niž tu jde, uzavřel bývalý starosta obce s organisací zaměstnanců, aniž byl k tomu zmocněn usnesením obecního zastupitelstva a aniž obecní zastupitelstvo dodatečným usnesením tento počín starostův schválilo. Jde o to, zda ujednání kolektivní smlouvy náleží k úkonům obyčejné správy obecního jmění, čili nic (§ 31 čís. 5 obec. zřiz. pro Čechy). Jest nesporno, že žalovaná firma jest majetkem obce P. Uzavření kolektivní smlouvy ohledně zaměstnanců žalované firmy nelze považovati za věc náležející k obyčejné správě obecního jmění, ježto jím, jak právě dotvrzuje souzený případ, žalovaná obec byla ve svém

majetku značně zatížena. Nemůže proto býti vyhraženo představenstvu obce právo, by bez usnesení obecního zastupitelstva činilo tak závažná opatření, jakým bylo uzavření kolektivní smlouvy, jež váže obec předem na řadu let a jež zaměstnancům žalované firmy poskytuje výhody před pragmatikálními zaměstnanci. Usnesení obecního zastupitelstva však není prokázáno, aniž jest dokázáno, že tehdejší starosta obce byl zmocněn obecním zastupitelstvem uzavřít za obec kolektivní smlouvu. Nebylo prokázáno ani dodatečné schválení smlouvy mlčky, i kdyby takové schválení u veřejnoprávní korporace bylo přípustné. V § 31 obec. zřiz. pro Čechy se mluví výslovně o tom, že o záležitostech v něm uvedených má obecní zastupitelstvo poradit a usnesení činit. Ani porada ani usnášení se obecního zastupitelstva nemůže býti nahrazeno konkludentními činy. Starosta R. nebyl oprávněn sám bez usnesení obecního zastupitelstva uzavírat kolektivní smlouvu, nanejvýše jako zmocněnec žalované obce po předchozím usnesení. To však nebylo prokázáno a není zřejmé ani z kolektivní smlouvy. Kolektivní smlouva jest proto podle § 879 obč. zák. nicotná, ježto se přiči předpisům obecního řádu, a proto nemá právní účinky. Právem proto byla zamítnuta žaloba, opírající se o nicotnou kolektivní smlouvu.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání.

D ů v o d y:

Tím, že městská plynárna a elektrárna v P. byla zapsána do obchodního rejstříku jako firma »Licht und Kraftwerke der Stadt B.«, nepřestala býti součástí obecního majetku a vztahují se i na tyto podniky předpisy obecního zřízení o obecním majetku (sb. n. s. 5971, 3043). Byl-li v rejstříku zapsán starosta obce jako k znamenání a zastupování firmy oprávněný, byla tím naň přenesena jen opatření, týkající se obecní správy tohoto obecního jmění a k hospodářským opatřením nad tuto míru bylo starostovi obce opatřiti si zvláštní usnesení obecního zastupitelstva, jak žádají předpisy českého obecního zřízení (§§ 31 čís. 5, 55). Jde tedy o otázku, zda ujednání sporné kolektivní smlouvy náleželo k úkonům obecní správy obecního jmění. Odvolací soud má za to, že se toto opatření svou povahou a zvláštností vymyká z pojmu obecní správy. Nejvyšší soud schvaluje tento závěr a odkazuje ke správným důvodům napadeného rozsudku, k nimž jen podotýká, že sporná kolektivní smlouva obsahuje řadu ustanovení odchylných od předpisů zákona o obchodních pomocnících v neprospěch zaměstnavatelky (obce), že jí dispoziční právo obce ohledně zaměstnanců v důležitých směrech, zejména v otázce výpovědi bylo omezeno a značně stíženo a že, jakž odvolací soud zjišťuje, onou hromadnou smlouvou byla obec i dotčena ve finančním ohledu. Odvolací soud zjistil, že bývalý starosta obce Adolf R. kolektivní smlouvu, o niž jde, uzavřel s příslušnou organizací zaměstnanců, aniž byl k tomu zmocněn usnesením obecního zastupitelstva, a že zastupitelstvo ani dodatečným usnesením tento postup starostův neschválilo. Starosta překročil tedy plnou moc, již mu udělilo obecní zastupitelstvo tím, že ho dalo zapsati do rejstříku jako jedině oprávněného k znamenání a zastoupení firmy Licht- und Kraftwerke. Kolektivní smlouva není pro žalovanou závazná (§ 1017 obč. zák.) a

žalobkyně nemůže z ní vyvozovati práva proti žalované firmě. Žalobkyně mohla a musila právě z obchodního rejstříku seznati, že jde o obecní podnik, a věděti, že ke sjednávání neobyčejné, město značně zatěžující smlouvy (kolektivní smlouvy) bylo potřeba podle velících předpisů obecního zřízení usnesení obecního zastupitelstva, nemůže se proto dovolávati důvěry v údaje v obchodním rejstříku. Bylo-li, jak dovozeno, k opatření, o kteréž jde, zapotřebí usnesení obecního zastupitelstva, nemohlo ani zastupitelstvo mlčky (§ 863 obč. zák.) schváliti neoprávněné ujednání kolektivní smlouvy starostou obce tím, že se v několika jiných případech, nebo vůbec v různých směrech řídilo podle zásad vyjádřených v této smlouvě. Neboť obecní zřízení má řadu velících předpisů o tom, jak dojde k platnému usnesení obecního zastupitelstva (§§ 42, 43, 48 až 50) a, nebylo-li těchto předpisů dbáno, nelze mluvit o platném usnesení zastupitelstva. Proti těmto formálním velícím předpisům nemají ustanovení občanského práva (zejména ustanovení o projevu vůle konkludentními činy) významu, ježto obecní zastupitelstvo může projevit vůli a zavázati se jen způsobem v obecním zřízení předepsaným.

Čís. 13863.

Obchodní pomocníci (zákon ze dne 16. ledna 1910, čís. 20 ř. zák.).

K výkladu pojmu »vyšších služeb« ve smyslu § 1 zákona nelze použiti ustanovení zákona o pensijním pojištění.

Vyšší služby nekonal, kdo byl činný jako rýsovač a kontrolor při výrobě automobilových součástek.

(Rozh. ze dne 19. října 1934, Rv I 1084/34.)

Žalobce byl zaměstnán u žalované firmy jako rýsovač. Dne 24. září 1932 byla žalobci dána týdenní výpověď. Žalobou, o níž tu jde, domáhal se žalobce na žalované mzdy za dobu do 31. prosince 1932, tvrdě, že byl obchodním pomocníkem. Žaloba byla zamítnuta s o u d y v š e c h t ř í s t o l i c, N e j v y š š í m s o u d e m z t ě c h t o

d ů v o d ů:

Právní posouzení této rozepře závisí na tom, zda jest žalobce zařaditi do skupiny zaměstnanců konajících vyšší nekupecké služby ve smyslu § 1 zák. ze dne 16. ledna 1910 čís. 20 ř. zák. K výkladu pojmu »vyšších služeb« nelze použiti ustanovení zákona o pensijním pojištění, který pro svůj obor vymezil pojem prací rázu převážně duševního a proto značně širší a velmi extensivní, a nelze proto ustanovení zákona o pensijním pojištění rozšiřovati na obor pracovní činnosti zaměstnanců ve smyslu zákona o obchodních pomocnících. Podle judikatury nejvyššího soudu nejsou »vyšší služby« ve smyslu dotčeného zákona podmíněny vyšším vzděláním, nesejde na pojmenování služební kategorie, nýbrž na tom, jaké služby zaměstnanec skutečně koná a zda jde o úkony, které přesahují obor a výši výkonnosti obyčejného dělníka, že se liší, hledíc na způsob výroby a vedení podniku od obyčejných úkonů většiny po-